

2.s.i faste – 2018. Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

Preken. Matt 15,21-28 (evangelietekst).

Det er en **sterk** kvinne vi møter i dagens tekst. Hun gir seg ikke, selv om hun blir avvist. Motgang gir ny styrke, og hun tvinger seg fram til Jesus og slipper han ikke. Denne kjempende kvinnen med en kjempende tro sier Jesus følgende om: «*Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.*» En sterk og stor tro knytter seg ikke opp til om du har levd et langt og rikt kristenliv. En stor tro har den som uansett motgang og vanskeligheter likevel tror at Jesus Kristus er min frelser fra synden. En slik tro stoler fullt og fast på Guds Ord og løfte. En slik tro er uavhengig av hva som er populært og politisk korrekt i tiden.

Denne kanaaneiske kvinnen tror på Jesus. Jesus er helt i nordvest i Galilea mot grensetraktene mot Tyrus og Sidon som grenselandet mellom Israel og hedningene, ikke jøder.

Kvinnen må forlate hedensk grunn for å komme nær Jesus. Jesus er her for å være mer alene med disiplene, og vie tiden til undervisning. *Mark 7,24* sier det slik: «*Så brøt han opp derfra og dro til Tyros-området. Der tok han inn i et hus og ønsket ikke at noen skulle få vite det, men det kunne ikke holdes skjult.*» Men likevel, rykte om profeten fra Nasaret spredte seg som ild i tørt gras og nådde også den kanaaneiske kvinnen. Hun må allerede hatt et godt kjennskap til denne mannen som var kommet til Israel. Nå trengte hun hjelp til sin datter som var hardt plaget av en ond ånd. Ryktet om Jesus ble levende i henne, troen på den lovede Davids sønn som hun sikkert kjente til profeten i GT. Hun var overbevist om at Han var den som kunne frelse henne fra all nød. «*Herre, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg!*» «*Barmhjertighet med meg*» sier hun og gjør datterens nød til sin egen nød. «*Datteren min blir hardt plaget av en ond ånd.*» Hun er vel kjent med Israels tro og Israels forventninger og løfter.

Slik er det med troen. Den driver oss til Kristus med all vår nød. Troen driver oss til bønn. Hun var en ikke-jøde. Hun var ansett som en hedning og en som jødene foraktet og så ned på. Hun hadde ingen ting å rose seg av, nederst på rangstigen som hun var i følge jødene.

Skriften lærer oss at vi skal komme til han med all nød. Det spiller ingen rolle om nøden er mitt barn eller meg selv. Skriften lærer oss å kaste alle bekymringer på Herren. Vi skal få legge av hos han alt som tynger og sliter og bekymrer oss. «*Herre, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg!*» - *Kyrie Eleison*. En kristen kjenner seg igjen i dette. Du er så sliten og langt nede at du bare orker et sukk og et stønn- «Å Gud – hjelp meg». Det er dette som i Skriften kalles Åndens sukk, bønn uten ord. Så forventer vi kanskje at Jesus responderer umiddelbart som vi ofte leser om i NT. Men vi vet at i livet kan det virke som Jesus drøyer med sitt svar og sin hjelp.

Det overaskende skjer at Jesus er avvissende til henne. Det virker nesten som han er irritert. Han skulle være i ro og lade opp batteriene sammen med disiplene, så kommer denne kvinnen og forstyrrer han. I tillegg er hun en hedning og ikke en som Jesus har i sin målgruppe. Først later han som han ikke hører hennes rop: «*Men han svarte henne ikke et ord.*» Men kvinnen ga seg ikke og nå synes disiplene at hun ble plagsom: «*Disiplene kom da og ba ham: «Bli ferdig med henne, hun roper etter oss»* De synes dette ble pinlig og ba Jesus gjøre noe så de fikk fred. For andre gang avviser Jesus kvinnen i det han halvhøyt sier til disiplene: «*Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels hus.*» Dette samsvarer med det Jesus sier i Matt 10,5-6: «*Disse tolv sendte Jesus ut og påla dem: «Ta ikke veien til hedningene, og dra ikke inn i samaritanenes byer! 6 Gå heller til de bortkomne sauene i Israels hus.*» Jesu første oppgave her nede som menneske, var å være blant jødene i Israel. Først etter oppstandelsen og opphøyelsen skulle han være blant alle mennesker. Joh 12,32 «*Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg.*» Da fikk disiplene beskjed om å gå ut i hele verden til alle folkeslag med evangeliet. Jesus har retten på sin side i sitt svar, men likevel virker det kaldt og avvissende.

Hva skjedde med kvinnen? Gikk hun skuffet bort? Opphørte troen i henne på at dette var redningen for hennes datter? Det motsatte skjedde. Hun gikk enda nærmere Jesus og kastet seg ned for hans føtter og gjentar seg selv i en ny bønn: «*Herre, hjelp meg!*». Troen gir henne kraft og styrke til å holde ut. Hun kjemper. Så den tredje gangen får hun de harde ord som en kunne tro tok fra henne all kraft: «*Det er ikke rett å ta brødet fra barna og gi det til hundene.*» Men hun gir ikke opp. Istedenfor å protestere mot Jesu ord om Israel som barna og hundene som hedningene, godtar hun å bli kalt en hund eller en hedning. Hun finner at dette samsvarer med hennes tro. Hun har ikke store tanker om seg selv. La meg da få være en hund, men Jesus jeg slipper deg ikke. Du er all mitt håp, min redning, min frelse. Ydmyk

bekjenner hun: "Det er sant, Herre", sa kvinnen, "men hundene spiser jo smulene som faller fra bordet hos eierne deres." Ja, hun er en hund, en hedning, men hundene har også rettigheter. De har rett på smulene som faller fra deres herres bord. Denne retten har Jesus selv gitt henne. Det er Jesus som har dekket bord for Israels barn, og de smuler de ikke spiser opp er kvinnen vel fornøyd med. Det nok for henne. Et lite ord er liv og salighet. Hun forlanger ikke mer.

Dette minner oss om Jakobs kamp med Gud: «*Jakob var alene tilbake. Og en mann kjempet med ham helt til det grydde av dag. 25 Da mannen så at han ikke kunne vinne over ham, ga han Jakob et slag over hofteskålen, så hoften gikk ut av ledd mens de kjempet. 26 Og han sa: "Slipp meg, for morgenen gryr!" Men Jakob svarte: "Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg.» 1 Mos 32,24-26*

Det er ikke for å mobbe kvinnen at Jesus tar opp bildet med hundene. Det er for å vise at det går en grense mellom Guds eget folk og hedningene. Frelsen skulle først tilbys det folket som hadde førstefødselsretten. Jesus taler strengt til Israel, men når han omtaler Israel over for hedningene taler han mildt og ærefullt om dem, Guds folk. Kvinnen er klar over sin stilling. Hun er ikke en Abrahams datter, hun er ikke av de som sitter ved bordet, men smulene er hun fornøyd med. Herre du har rett. Jeg er den jeg er. Ser du hva slags tro som Jesus her kaller for stor? «*Da sa Jesus til henne: "Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.»* Og datteren ble frisk fra samme stund. Ydmyk, standhaftig, tålmodig, tillitsfull bøyer hun seg under Jesu ord. Hun får bekreftet at det er sant, på tross av den jeg er. Og hva gjør Jesus? I sin store kjærlighet kan han ikke annet enn bøye seg ned for å trøste og tilgi: «*Det skal bli som du vil.»*

Og resultatet uteble ikke. «*Og datteren ble frisk fra samme stund.»*

Dette er grunnleggende for all tro. Troen springer ut fra at du har mistet troen på deg selv og har alt håp og all din trøst i Jesus. Troen er ikke en gjerning eller en prestasjon eller fornuftig resonnement vi har kommet fram til. Troen er en barnslig tillit til Ordet om Jesus. Troens frukt er at vi søker Kristus i all nød. Det er ikke alltid en opplever å bli bønnhørt. Du ber og ber om noe, men alt er som før.

Anfektelsene kommer. Vi tenker at det ikke har noen hensikt å be om dette. Vi kan da ikke plage Gud med alt. Min situasjon er så spesiell at en ikke kan anvende alle Guds løfter. Slik prøver den onde å få oss bort fra Kristus. Vi skal få komme til Gud med alt og be om alle ting. Det eneste rette er da å tviholde på Guds ord og befaling. Her står det ikke bare at vi får lov til å be når vi har lyst og føler for det. Nei det står at vi skal be om alle ting. I katekismen husker dere kanskje et spørsmål om hvorfor vi skal be? Svaret er at det er fordi Gud har bedt oss om det. Vi skal gjøre hva Gud har befalt oss i sitt ord. Så får vi tåle at han ikke svarer med en gang. En troende må kjempe med tvil og anfektelser. Det kan være at tiden går og bekymringene øker. Men hold ut. Han har lovet å svare. Han holder sine løfter. Anfektelsene kommer: Er det så sikkert at jeg er en av disse fortapte sauene? Er jeg utvalgt? Kanskje årsaken til at jeg ikke blir bønnhørt ligger her? Er det sikkert at akkurat jeg er bestemt til himmelen? Slike tanker må vi avvise med Guds ord. «*Jeg formaner dere framfor alt til å bære fram bønn og påkallelse, forbønn og takk for alle mennesker. 2 Be for konger og alle i ledende stillinger, så vi kan leve et stille og fredelig liv med gudsfrykt og verdighet i alt. 3 Dette er godt og noe Gud, vår frelser, gleder seg over, 4 han som vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne.» 1 Tim 2,1-4* Jesus underviste Nikodemus om at Gud gav sin Sønn for hele verden for at hver den som tror på ham skal ha evig liv. Avløsningen vi har ved innledningen til høymessen, gir deg et klart svar på at evangeliet gjelder deg. Det er også mulig når som helst å be om å få skrifte og bli avløst fra sine synder. Jeg synes litt synd om denne kanaaneiske kvinnen. Hadde hun ikke nok av vansker? Jesus prøver ut hennes tro. Men det virker som om kvinnen ikke ser eller hører det Jesus sier. Hun ser i ham en frelser, en hjelper og en redningsmann. Hun godtar at hun er en synder, men hun vet også at Jesus er synderes venn. Slik er det med troen. Blikket er festet på evangeliet. Troen bryr seg ikke om alle hinder som loven setter opp. Troen tar tak i Jesus og alt det han har gjort. «*Herre Davids Sønn, forbarme deg over meg!*» Hun roper her om syndenes forlatelse. Hun ber om avløsning for alle sine synder.

Nå er det ikke slik som mange kan tro at dette tilhører barnesykdommene i kristenlivet, noe vi etter hvert blir kvitt som vi blir mer åndelig modne og får mer innsikt. Nei det er helt motsatt. Vi bærer alltid på vårt gamle menneske som hele tiden skaper mer og mer trøbbel for oss. En hver som om kvelden gjør opp regnskapet for dagen og ransaker sin samvittighet vil finne: forsømmelser, harde ord, gjerrighet, onde tanker om nesten, begjæringer osv. Etter en slik ransakelse går den troende i bønn til Gud om hjelp og nåde for Jesu skyld. Den kjempende tro nedkjemper loven og så får vi sovne inn i evangeliet. Det hender også at vi må kjempe med Guds taushet, mangel på bønnhørelse, manglende følelser og nedstemthet. Men, slipp ikke evangeliet, løftene og Ordet.. Vi vet at Guds ord sier vi får være hans barn av nåde. Det er Guds vilje at vi skal oppdras til en slik kjempende tro. Dette er troens

strid. Vår vei til himmelen går på den veg som Gud legger foran oss. Gud bestemmer prøvelsene vi skal igjennom. Men han fører oss alltid igjennom. Han har lovet å være med alle dager.

Det er ikke sikkert at den troende alltid får bønnehørelse. Når nøden er der, og vi går for Guds ansikt, venter vi også på svar. Men det er ikke alltid at vi får svar på den tid og det sted vi forventer. En troende overlater tid og sted for svar på bønn til Gud, vår Far. Det er det som ligger i uttrykket at vi legger alt i Guds hånd. Gud står ansvarlig for tid og sted og svar. At Gud utsetter bønnehørelse er ingen dom eller straff, men noe han gjør i sin godhet og omsorg for oss. Noe vi ikke ser og forstår fullt ut. Så hører Gud bønn. Guds vilje er å høre bønn. Den tro som bare stoler på Ordet og løftet og som forankrer seg i Kristi verk for oss, er stor. Den når sitt mål til stor glede for oss alle. *“Herren er mitt vern og mitt skjold, mitt hjerte satte sin lit til ham, og jeg fikk hjelp. Hjertet jublet, med sang vil jeg prise ham.»* Sal 28,7 Dette er en hver kristens rett å få gå fram for Herren i bønn og takksigelse. For Herren er i sannhet god mot oss alle. Så skal vi også få legge alle ting fram for han. Det er utallige løfter knyttet til bønn. Bruk det. Alle bekymringer, problemer, spørsmål, uløste gåter, legg det på ham. Han har bedt oss om å gjøre. AMEN.